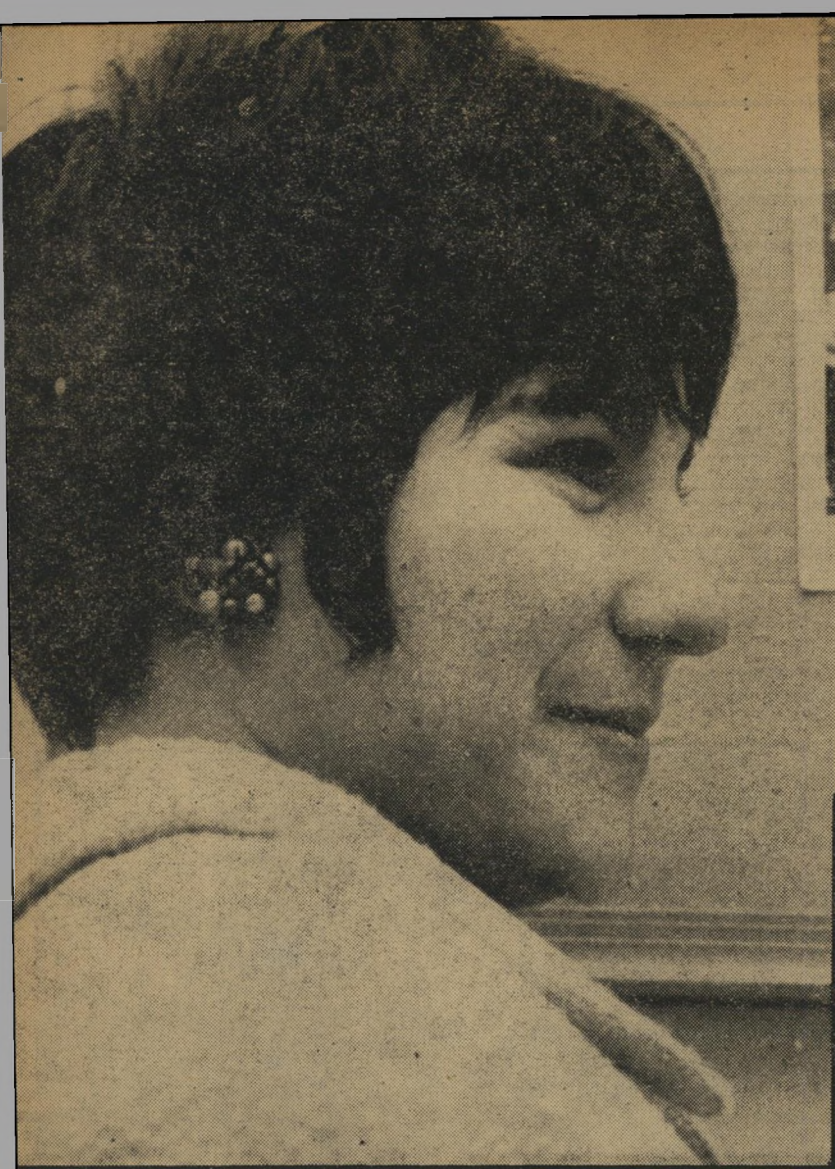

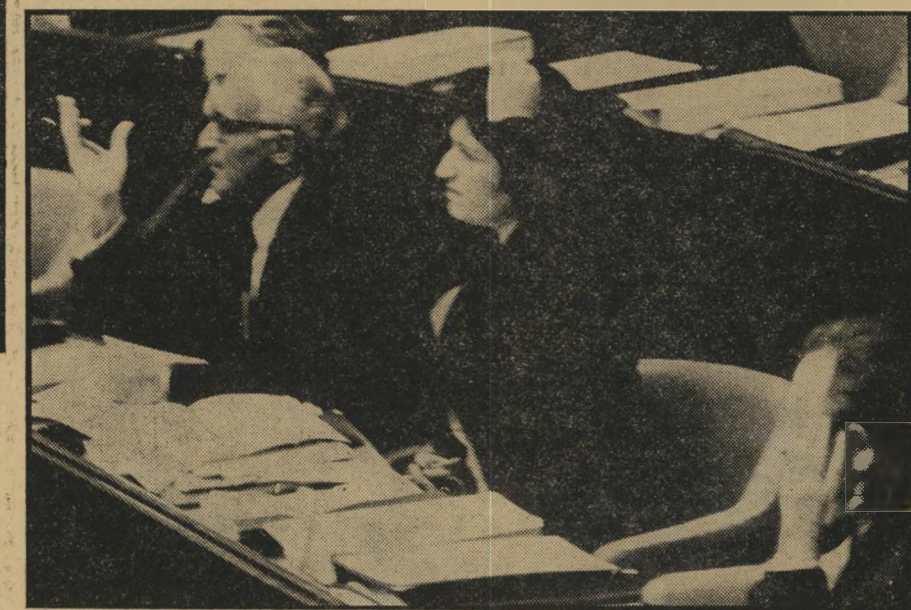

נקייה, אלא גם שיהיה לה התנהגות מסור יימת.

יהיו אז בתים מיוחדים בשביל זה, עם חדרים מרוהטים יפה, ועם וילונות, וכשר יבוא קליינט, או יראו לה, הגה בחדר הזה יש בחורה בשביל 60 לירות, בחדר השני בשביל 40 לירות, בשלישי 30 לירות. ה' דרגות יהיו לא רק לפי היופי, אלא גם לפי ההשכלה וההתנהגות של הבחורה. כי ההתנהגות חשובה מאוד. לפעמים, וזה הרבה פעמים, בא קליינט, ויש לו מצב רוח. קשה לו על הלב. אז הוא רוצה שה בחורה תשאל אותו מה שלומך, מה יש לך, ושתדבר איתו — ולא סתם לפתוח את הרגליים וצ'ק צ'ק לגמור. דיבור זה בשביל קליינט יותר מאשר לפתוח את הרגליים. אני למשל שונאת לפתוח תיכף את הרגליים.

אני קודם מדברת עם קליינט. אצלי יש לו יחס.

★ ★ ★
בתים יהיו של הממשלה, ותהיה
האחראית שתנהל את הבית ותקבל
משכורת. אני למשל, אני יכולה לנהל בית
כזה על הכף כיפאק. אצלי העסק ידפוק
כמו שעון. הקליינטים ישלמו, ולא ירביצו
לבחורות. הבחורות יתרחצו ויבדקו כמו
שצריך, ואני אשמור לקבל רק בחורות
שהן בסדר.
אני כבר הרבה שנים במיקצוע, ואני

שושנה ארבל-אלמוזלינו («עבודה»), שהעלתה בכנסת את הרעיון להטיל פיקוח ממלכתי על הזנות. היה בהצעתה זו משום הרחבה של החוק הקיים, שאינו אוסר זנות (אלא רק שידול לזנות, שוטטות, חיים על רוחי זונה, ואחזקת בית-בושת). שר-הטעם פסל את הצעת החוקית מכל וכל. הזכיר בתשובתו כי ישראל חתומה על אמנה בינלאומית המתנגדת למתן גושפנקא ופיקוח רשמיים על הזנות. משמאלה של ארבל, — בתצלום — ח"כ מרדכי זר, מימינה (יד על הלחי) ח"כ אהרון בקר. ההצעה המקורית והנועזת הפכה לשיחת-היום בכנסת.

חברת הכנסה

אומרת רינה, שחרחרות, עגלגלה ו-
נמוכות קומה, בסוף שנות העשרים:

אני בעד חוק כזה מצד אחד, ומצד שני נגד. מצד אחד, השוטרים יפסיקו לרדוף אותנו עם הניידה.

מצד שני אני נגד, כי אז מס ההכנסה יאכל אותנו. הם יעשו להם מהר חשבון שאני עושה 200 לירות בלילה, ויקחו מזה 150, ואז כל העסק לא כדאי. אני אעזוב את המקצוע. ואלך לעבוד בספונגיה, כבר יותר משתלם.

רחל — שאטנית, גבוהה ודקת גזירה:
אני לא אלך לעבוד בשביל ספיר. שום דבר שיש לו קשר עם החוק, לא משתלם

מכירה טוב מאוד גם בחורות וגם קליינטים, אני בעצמי לא אעבוד כמובן. אני רק אנהל את העסק.

הבחורות יקבלו משכורת מהממשלה לפי הדרוג שלהן. אחת שבשבילה משלמים 60 לירות, תקבל נגיד 1000 לירות ואוכל ו' דירה. אחת שבשבילה משלמים 30 לירות, תקבל 850 לירות לחודש. וככה כולם.

אם הזנות תהיה חוקית, אז זה יגמור פעם לתמיד את הארסים. המשטרה, שעכשיו רודפת את הבחורות, תגן על הזכויות של הן. לארסים ייגמר התפקיד. ייצאו לפנסיה. הם לא יהיו צריכים לשמור על הבנות לא מהמשטרה ולא מהקליינטים. אז מה

„זנות זה לא מקצוע

פשוט כמו שחושבים.“

בשבילנו. אנחנו מכובדות לא נהיה. יסגרו אותנו בבתים, יהיה לנו כרטיס שכל אחד יידע שאני זונה, וגם מסי-הכנסה יקח ממני כסף. בשביל מה אני צריכה את זה? אני לא רוצה שהחוק יגן עלי. אני רוצה רק שהשוטרים יתנו לנו מנוחה.

★ ★ ★

דליה:

אם הזנות תהיה חוקית — אני אפסיק להיות זונה. והרבה בחורות יעשו כמוני. אני לא רוצה לעבוד בבית-זונות. לא רוצה שהילדים שלי ידעו שאני זונה. לא רוצה לשלם מסי-הכנסה. אני לא רוצה לעבוד בשביל המדינה. עבודה מלוכלכת כזאת אני

★ ★ ★

בשעות הבוקר המאוחרות, רחוב בן-
יהודה פינת הירקון בתל-אביב מתחיל
להתמלא בחורות מהמיקצוע. אומנם
לא כמו בשעות הערב, אבל בכל זאת.
בשעה 11 לפני-צהריים, עומדות שם
כבר כעשר בנות. לידן, לא רחוק —
הסרסורים כמובן.

מלכת היצאניות

אסתר מזרחי, המכונה „אתי להידוס“, והמוכרת כמלכת אף התנדבה לשמש כמנהלת של בית-בושת בפיקוח רשמי, כשהיא משרטטת מייד תוכנית-אב מפורטת להפעלתו הסדירה. בתמונה, על קיר חדרה של אתי: שירלי מקליין, בתפקיד „אירמה להידוס“. זמן רב הסתובבה אתי בתפורת דומה לזו של שירלי מקליין.

עובדת רק בשביל עצמי. אם זה יהיה חוקי, אני אחזור למיקצוע שלי. אני ספרית.

חדווה, מסולסלת שיער, כבת 20:

מסי-הכנסה יקרע לנו את התחת. אני אפסיק להיות זונה אם זה יהיה חוקי. הש' תגעתי להירשם בתור זונה? מי שמע דבר כזה, זונה רשומה? אני אפסל לי עבודה אחרת אם החוק ייכנס לי באמצע.

ומה אומרים הסרסורים? גם כאן יש
דיעות בעד ונגד, אם כי המניעים שונים.

„מסי-הכנסה יאכל אותנו. יותר משתלם יהיה כבר

ללכת לעבוד בספונגיה“

בפיקוח. אז יהיה נקיין, ולא יהיו מחלות, והמשטרה תוכל ללכת לרדוף אחרי פרשעים אמיתיים. ואני אלך לי לעבוד במקצוע ה' מתאים לי. רק שהמשטרה לא תרדוף אותי בגלל העבר שלי.

★ ★ ★

יהודה, גבר קשיש, בשנות השישים
המאוחרות. לבוש בקפידה, מדבר רק
גרמנית והונגרית. בהונגרית סיפרותיות,
בשפה מליצית להפליא, מסביר הוא
את עמדתו:

אם הזנות תהיה בפיקוח של הממשלה — אני יוצא לפנסיה. כן, אני בעד ההצעה ש' הועלתה בכנסת. אפשר לומר שדעתי מש' קפת את דעתם של חברי הכנסת המצדדים בהצעת הפיקוח.

לכל העניין הזה של הזנות יהיו פנים שונות מאשר עד עכשיו. זנות זה דבר טבעי כמו לאכול. באחד המשפטים הרבים שהיו לי, אמרתי לכבוד השופטת הרסה בן-עיתו את הפתגם ההונגרי העתיק — וכמו שהשופטת סלחה לי, גם את את מסלחי לי, כי זה נשמע קצת גס, אבל זאת אמת צרופה: „לאכול מוכרחים, ול... צריכים.“ אז אם זאת פעולה טבעית של המין האנושי, — מדוע שהחוק, המפקח על שאר ה' פעולות האנושיות, לא יפקח גם עליה?

אני עצמי כבר מבוגר, ואת השנים ש' נותרו לי לחיות אוכל לחיות בכבוד מה' חסכוניות שלי. ואילו הבחורים הצעירים — שילכו לעבוד!